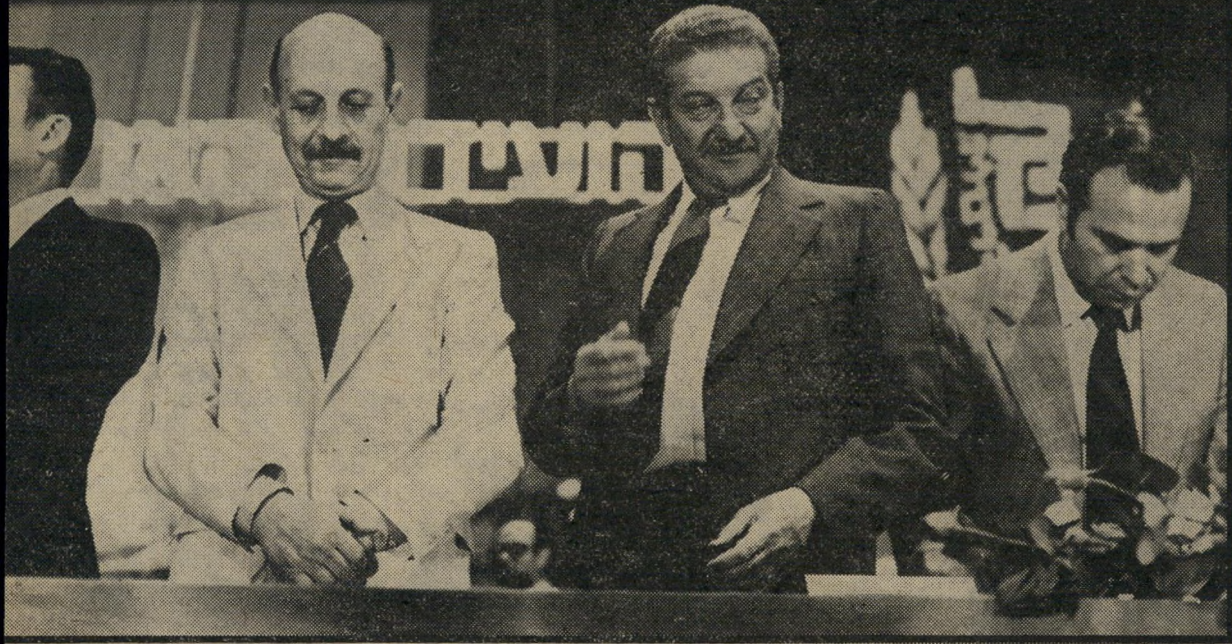

**תכנים, תכנים,
איומים ופיתויים
אפיינו את שארע
על הדשא בכפר
המכביה ברמת-גן,
שם נערכה ועידת
הליברלים.
בועידה ניצחו אלה
שידעו טוב יותר
את מי שק
הפוקר הפוליטי**

המנוצחים

שר התעשייה גידעון פת, מראשי ה"מובסים" במיפלגה הליברלית, שר הביטחון עזר וייצמן, שנצחונו של מודעי מבשר את שבירת השוט של, המאיים בהקמת מיפלגת מרכז, טגן ראשיהממשלה

ייגאל ידין, שתיקווחו להצטרף למיפלגת מרכז נגזזה עם נצחון הניצחים במיפלגה הליברלית, וח"כ אברהם שריר, שהתנהג כמנצח עד שהתברר כי הובס, בפתיחה החגיגית של ועידת המיפלגה הליברלית, שעות ספורות לפני שנודעו תוצאות הבחירות.

השונה השונה

"מיסחר באנשים" קרא אריה דולצ'ין בועם. יום קודם לכן חיך דולצ'ין בביטחון נוכח מצלמות הטלוויזיה, כאילו שהניצחון מונח בכיסו. "הונאה ורמאות" כעס אברהם שריר. יום קודם לכן התקין שריר בדשא של

כפר המכביה ביתן מיוחד, שבו ניצבו לסירוגין חתיכות צעירות ורעיותו הגיב"גית, כשהן יחד איתו, מוכנות להישבע שהנצחון הוא כולו של שריר. שריהתעשייה גידעון פת נעלם מהשטח. הוא אמנם שהה בכפר המכביה, אך כמעט

שלא הורגש. פת הבין, כבר בשלב מוקדם ביותר, כי הפסיד את המערכה ונדחק לשולי מרכז-הכוח של המיפלגה, שעם מנהיגיה נמנה יום קודם לכן. שימחה ארליך, המנהיג שהכל ניבאו לו ניצחון מכריע, הסתובב עדיין בין

קבוצות של צירים, אך קולו היה חלש יותר ודבריו מאנפסים יותר. ארליך לא יכול היה להרשות לעצמו להתבטא כדולצ'ין או כפת. הוא תיכנן את המשך יחסיו עם מודעי בזירות. יצחק מודעי עצמו שכב על הדשא, ניגוח ועייף, כשגופו צמוד מלשירי-קשר. עבודה בת חודשים רבים ותושיה של הרגע האחרון הפכו אותו למנהיגה המוכי-תר של המיפלגה הליברלית, שרק חודשים ספורים קודם לכן התייחסה אליו ואל הצעותיו ורעיונותיו בסלחנות. הקרב לא החל בכפר המכביה או בבנייני האומה, שם נפתחה ועידת המיפלגה הליברלית. המאבק לא נפתח בבחירות הפנימיות של המיפלגה, שנערכו לפני כשבועיים. לגבי מודעי החל הכל חודשים רבים קודם לכן. מודעי ידע שעליו להתחיל את הקרב מעמדה נחותה, הרבה לפני קו המטרה. הוא הכין לו מטה מיבצעי, שכר אנשים, גייס אוהדים, והחל לחרוש את סניפי המיפלגה — מהקטן ביותר ועד למרכזי ביותר. יריביו, שימחה ארליך, אריה דולצ'ין, גידעון פת, אברהם שריר ומשה ניסים פיגרו אחריו, אך סמכו על תמיכה אוטומטית.

המנצח

האמיתי של הבחירות לוועידת הליברלים היה דווקא לא איש המיפלגה הליברלית אלא איש חרות, ראשיהממשלה מנחם בגין. הוא ניצב בין אריה דולצ'ין,

סופג חבטה אדירה במהלך דיוני הוועידה, לבין עסקן הליברלים צבי דגל, שכיהן כיושב-ראש ישיבת הפתיחה של הוועידה. בגין זכה במחאות כפיים יותר מכל מנהיג של המיפלגה.

בגידה במנהיג

כשנודעו התוצאות היה משוכנע כל אחד מהמתמודדים כי הוא הזוכה. צירים רבים הבטיחו נאמנותם ליותר מרשימה אחת, אחרי שנבחרו, העצלים קיב"ל את ההבטחות והאמינו בהן. מודעי דרש יותר מהבטחה. היו לו עשרה ימים עד לוועידה, הוא ואנשיו התרוצצו בין בתי הצירים, שוחחו, השפיעו, התחננו ואספו חתימות מחייבות. אך גם מודעי נחל אכזבה. ערב ועידת המיפלגה הראו לו הנתונים, שיש בידו רוב של יותר מ-42 אחוזים מכל הצירים. כאשר בסופו של דבר סוכמו המיספרים הסופיים, התברר שמודעי צועד אמנם בראש, אך שיש בידו רק 30 אחוז. אולם המיספר שגורק לחלל — 42 אחוזים — עשה את שלו. מודעי ידע שעד